

powrót do domu, internatu lub szkoły jest niemożliwy. Natomiast uczniowie, którzy w ciągu roku szkolnego dojeżdżają do szkoły i praktykę odbywają w miejscowości będącej siedzibą szkoły, nie otrzymują ryczałtu na wyżywienie. Nie otrzymują również tego ryczałtu uczniowie, którzy odbywają praktykę w miejscu zamieszkania, w miejscu siedziby szkoły, internatu lub stacji.

2. Uczeń odbywający w czasie ferii szkolnych praktyczną naukę zawodu w formie praktyki zawodowej otrzymuje ekwiwalent pieniężny według stawki wynagrodzenia przysługującego pracownikowi zatrudnionemu na stanowisku, na którym odbywana jest praktyka.

3. Uczniowie szkół zawodowych, którzy odbywają praktykę zawodową w kopalniach, na budowach i poza zakładami pracy otrzymują ze szkoły dodatek w wysokości 3,60 zł za każdy przepracowany dzień. Dodatek ten przysługuje również tym uczniom, którzy nie otrzymują ryczałtu, o którym mowa w ust. 1.

4. Uczniowie szkół zawodowych pobierający ryczałt na wyżywienie określony w ust. 1 nie otrzymują za czas pobierania tego ryczałtu stypendium przyznanego na podstawie odrębnych przepisów.

§ 19. Po zakończeniu praktyki zawodowej zakład pracy wydaje uczniom zaświadczenie stwierdzające odbycie praktyki wraz z oceną uzyskanych przez ucznia wyników.

§ 20. W razie niemożności zapewnienia odpowiednich warunków do organizacji praktyk zawodowych lub realizacji programu praktyk organ sprawujący bezpośredni nadzór nad szkołą na wniosek dyrektora szkoły może ograniczyć czas trwania praktyk zawodowych lub uchylić obowiązek odbywania ich w zakładach pracy.

§ 21. Szczegółowy tryb organizowania oraz finansowania praktyk zawodowych, o których mowa w § 18

ust. 2, określi Minister Oświaty i Wychowania w porozumieniu z Ministrami: Finansów, Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz zainteresowanymi ministrami.

Rozdział 5

Przepisy końcowe.

§ 22. Umowa o praktyczną naukę zawodu, o której mowa w § 5 ust. 4, zawierana jest według wzoru ustalonego przez Ministra Oświaty i Wychowania w uzgodnieniu z Ministrami: Finansów, Pracy, Płac i Spraw Socjalnych oraz zainteresowanymi ministrami.

§ 23. Wydatki związane z realizacją zadań, o których mowa w § 13, § 14 i § 17, są pokrywane w ramach funduszu płac znajdującego się w dyspozycji przedsiębiorstw, w których uczniowie będą odbywali praktyczną naukę zawodu.

§ 24. Ze względu na szczególne warunki odbywania praktycznej nauki zawodu w niektórych zawodach i specjalnościach, ministrowie, którym podlegają szkoły organizujące praktyczną naukę zawodu lub zakłady pracy przyjmujące uczniów szkół zawodowych na praktyczną naukę zawodu, mogą w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, Ministrem Finansów oraz Ministrem Oświaty i Wychowania określić dodatkowe warunki lub odmienne zasady organizowania praktycznej nauki zawodu.

§ 25. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Finansów, Ministrowi Pracy, Płac i Spraw Socjalnych, Ministrowi Oświaty i Wychowania oraz zainteresowanym ministrom.

§ 26. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: P. Jaroszewicz

54

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 19 lutego 1974 r.

zmieniające rozporządzenie w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia zwierząt gospodarskich.

Na podstawie art. 6 ust. 1 i art. 22 ustawy z dnia 2 grudnia 1958 r. o ubezpieczeniach majątkowych i osobowych (Dz. U. z 1958 r. Nr 72, poz. 357 i z 1964 r. Nr 16, poz. 94) zarządza się, co następuje:

§ 1. W rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 1 lutego 1972 r. w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 5, poz. 26) wprowadza się następujące zmiany:

1) § 1 ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Przepisy rozporządzenia dotyczące:

- 1) powiatów, powiatowych rad narodowych i naczelników powiatów stosuje się odpowiednio do miast wyłączonych z województw i miast stanowiących powiaty, rad narodowych tych miast oraz do prezydentów miast, naczelników miast stanowiących powiaty, naczelników miast

i powiatów oraz naczelników dzielnic w miastach wyłączonych z województw,

- 2) naczelnika gminy i urzędu gminy stosuje się odpowiednio do naczelników miast nie stanowiących powiatów, naczelników dzielnic w miastach nie wyłączonych z województw, naczelników miast i gmin oraz do podległych im urzędów.”;

2) § 6 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

- „2. Normowe sumy ubezpieczenia zwierząt dla powiatu ustala się w wysokości 100% przeciętnej wartości rzeźnej bydła i 150% przeciętnej wartości rzeźnej koni średnio umięśnionych. Przeciętną wartość rzeźną bydła i koni średnio umięśnionych ustala Inspektorat PZU w uzgodnieniu z naczelnikiem powiatu.”;

- 3) w § 7 ust. 1, § 8 ust. 1 i 3, § 10 i w § 16 ust. 2 pkt 1 użyte w różnej liczbie i przypadkach wyrazy „biuro gromadzkiej rady narodowej” i „biuro” zastępuje się odpowiednio wyrazami „naczelnik gminy” i „naczelnik” w odpowiedniej liczbie i przypadku;
- 4) w § 14 ust. 1 pkt 3 wyrazy „biura gromadzkiej rady narodowej” zastępuje się wyrazami „urzędu gminy”;
- 5) w § 28, ust. 1 wyrazy „na wniosek prezydium powia-

towej rady narodowej złożony za pośrednictwem prezydium wojewódzkiej rady narodowej” zastępuje się wyrazami „na wniosek naczelnika powiatu złożony za pośrednictwem wojewody”.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1974 r.

Prezes Rady Ministrów: *P. Jaroszewicz*

55

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 1 lutego 1974 r.

w sprawie transportu morskiego materiałów niebezpiecznych.

Na podstawie art. 46 § 1 Kodeksu morskiego (Dz. U. z 1961 r. Nr 58, poz. 318) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. Przepisy rozporządzenia określają wymagania w zakresie bezpieczeństwa transportu morskiego materiałów niebezpiecznych, a w szczególności opakowania, oznaczania, składowania, przeładunku, przewozu w porcie, sztautowania i przewozu morskiego tych materiałów.

§ 2. W rozumieniu rozporządzenia:

- 1) materiałami niebezpiecznymi są materiały, które mogą same przez się lub pod wpływem okoliczności zewnętrznych spowodować zagrożenie życia ludzkiego, zdrowia lub mienia. Za materiały takie uważa się:
 - a) materiały niebezpieczne, wymienione w rozporządzeniu i przepisach szczegółowych, wydanych na jego podstawie,
 - b) materiały nie wymienione w przepisach, o których mowa pod lit. a), zakwalifikowane przez rzeczoznawcę jako niebezpieczne,
 - c) materiały nie wymienione w przepisach, o których mowa pod lit. a):
 - zgłoszone jako niebezpieczne w dokumentach, związanych z transportem morskim lub
 - oznaczone jako niebezpieczne na opakowaniach albo
 - znajdujące się w opakowaniach, których sam wygląd i forma wskazują na niebezpieczny charakter ich zawartości,
 do chwili orzeczenia rzeczoznawcy,
- 2) transportem morskim jest przewóz morski materiałów niebezpiecznych, stanowiących ładunek statku, oraz czynności manipulacyjne tymi materiałami w portach morskich.

§ 3. 1. Przepisów rozporządzenia nie stosuje się do:

- 1) przewozu morskiego:
 - a) materiałów niebezpiecznych, przewożonych statkami specjalnie zbudowanymi lub w całości przystosowanymi do przewozu tych materiałów,
 - b) cieczy palnych przewożonych zbiornikowcami,
 - c) materiałów niebezpiecznych luzem — z wyjątkiem wypadków przewidzianych w przepisach szczegółowych,
- 2) przewozu morskiego materiałów niebezpiecznych, stanowiących zapasy okrętowe i własne wyposażenie statku.

2. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio w portach morskich do statków żeglugi śródlądowej, jeżeli przepisy dotyczące przewozu materiałów niebezpiecznych statkami żeglugi śródlądowej nie stanowią inaczej.

3. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do statków obcych w polskich portach morskich, na polskich wodach wewnętrznych i morzu terytorialnym — w zakresie manipulacji materiałami niebezpiecznymi na statku.

4. Manipulacja materiałami niebezpiecznymi na statku, w wypadkach, o których mowa w ust. 3, może nastąpić w sposób odmienny od przewidzianego w rozporządzeniu — na wniosek kapitana statku za zgodą urzędu morskiego.

§ 4. 1. W czasie pobytu statku polskiego w porcie zagranicznym kapitan statku jest obowiązany stosować przepisy rozporządzenia w zakresie manipulacji materiałami niebezpiecznymi na statku.

2. Jeżeli przepisy miejscowe nakazują inny sposób manipulacji materiałami niebezpiecznymi na statku, kapitan może zastosować przepisy miejscowe wówczas, gdy nie pogorszy to w istotny sposób stanu bezpieczeństwa statku, a zastosowanie przepisu miejscowego jest warunkiem wykonania zadań statku w porcie zagranicznym.

§ 5. 1. Jeżeli przepisy rozporządzenia wymagają udziału lub opinii rzeczoznawcy, dysponent ładunku materiałów niebezpiecznych jest obowiązany powołać rzeczoznawcę i ponieść związane z tym koszty.

2. Rzeczoznawcą powinien być biegły sądowy albo ekspert Polskiej Izby Handlu Zagranicznego lub przedsiębiorstwa, powołanego do zawodowego świadczenia usług w zakresie rzeczoznawstwa. W razie niemożności powołania takich rzeczoznawców — rzeczoznawcą może być osoba